

[Gudne.]

boligpolitik fremfor at lade os nøje med de marginale indrømmelser, som vi i bedste fald kan påregne ved at indgå forlig med det nuværende folketingsflertal.

Venstres forslag indeholder en rigtig tankegang, som vi også i det radikale venstre har været inde på, bl. a. i vort valgprogram „Problemer og løsninger 1972-76“. En forhøjelse af lejeniveauet i forbindelse med overgang til et mere eller mindre frit boligmarked må ledsages af en ordning, der for det første medfører, at lejerne ikke pludselig får kuldkastet det grundlag, de i god tro har baseret deres økonomi på, og for det andet medfører, at ejerne ikke opnår urimelige gevinster. Tilskud til lejerne finansieret ved afgift på ejendomme, og således at tilskuddet følger den nuværende lejer, selv om han flytter, er et egnet middel til at opnå disse mål.

Det er også fundamentalt, at man når frem til et boligmarked, hvor boligudgiften alene står i forhold til boligens størrelse, kvalitet, udstyr og beliggenhed og ikke er afhængig af opførelsesåret, således som det stadig er tilfældet i de regulerede områder. Jeg er imidlertid ikke sikker på, at det er hensigtsmæssigt at foretage en ny lejevurdering. Så vellykket var lejevurderingen i 1966 vel ikke, at man skal være forhippet på at gentage den. Jeg er tilbøjelig til at tro, at boligsituationen nu, også i hovedstadsområdet, er ved at være sådan, at man bør overveje at skride til en egentlig frigivelse af huslejen. Forskellen mellem den nuværende leje og den, der fremkommer i et frigivet boligmarked, repræsenterer et beløb, som kan anvendes til løsning af en række boligpolitiske problemer og bl. a. til at etablere den stødpudeordning, som er indeholdt i venstres forslag.

Jeg synes også, det er en mangel ved venstres forslag, at det ikke omfatter en parallel ordning på parcelhusområdet. En sådan kunne jo uden større vanskeligheder etableres. Man kan da ikke give sig til at normalisere den ene halvdel af boligområdet

og lade den anden halvdel ligge. Det er ganske enkelt selvmodsigende, hvilket være sagt i al elskværdighed til venstres ordfører, hr. Guldberg, som jeg ved ikke kan fordrage at blive grebet i en ulogisk argumentation.

Endelig tror jeg ikke, at man kan løse husleje problemerne uden samtidig at tage stilling til de vanskelige problemer omkring begyndelseslejen i nyt byggeri.

Det radikale venstre finder altså meget godt i forslaget, men både sagligt og politisk er det et fragment, et vigtigt fragment, men kun et fragment i et langt større mønster, som vi efter det radikale venstres mening skal se i dets helhed, før vi skrider til handling.

Per Dich: Socialistisk folkeparti kan ikke medvirke til dette forslag til folketingsbeslutning om en huslejeudligning uden generel husleje-forhøjelse — jeg fristes til at understrege generel. For det første forekommer det os at være et forsøg på at komme den lovgivning, der allerede eksisterer, i forkøbet, så meget mere som det strammer de bestemmelser, som ifølge boliglovgivningen fra 1966 siger, at de kommuner, der er tale om, kan foretage disse vurderinger og reguleringer, mens forslaget kræver, at det skal ske. Det griber altså ind i den ret, kommunerne har til selv at bestemme, om de finder en sådan regulering ønskværdig og nødvendig.

Det forekommer mig, at forslagsstillerne i bemærkningerne til forslaget i omtalen af 1966-lovene og udviklingen derefter i nogen grad sætter vognen foran hesten. Det var jo netop husleje-forhøjelserne og de dermed følgende muligheder for kapitalisering af værdiforøgelsen i de ejendomme, det omhandlede, som satte gang i den uhyggelige udvikling på lånemarkedet, som vi har set siden da, og ikke omvendt sådan, at de tilsigtede virkninger blev ødelagt af prisstigninger og rentestigninger, som altså skulle foregå uafhængigt af den øvrige udvikling.

Jeg er enig med hr. Guldberg, når han siger, at det er vigtigt, at den almindelige